

soutěži u osob, pověřených v nemocnici přejímáním lučebních přípravků, a u osob, které jich prakticky používají.

Čís. 3955.

Pokud osoba, pověřená dozorem na práce zednické na stavbě (po-lír) zodpovídá trestně (§ 335 tr. zák.) za opomenutí ochranných opatření.

I když ani stavební řád pro Čechy ani min. nař. čís. 24/1907 nemají výslovného předpisu, že při vyzdívání zevnitř (přes ruku) musí býti zřízeno ochranné lešení i na vnější straně stavby, vyplývá povinnost osoby pověřené vedením a dozorem na novostavbě, učiniti potřebná bezpečnostní opatření (zabezpečiti místo, kde stojí dělník zaměstnaný u karby přípravou malty, ohrožené padajícím stavebním materiálem), by bylo zabráněno úrazu osob při ní zaměstnaných, po případě z povahy stavby a prací.

Porušení předpisu posl. věty § 120 tr. ř. není ohroženo zmatečností (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Překážku přísahy svědecké podle § 170 čís. 7 tr. ř. nelze vztahovati na znalce v příčině podaného jím posudku.

(Rozh. ze dne 7. října 1930, Zm I 707/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. srpna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Rudolfa P-ého uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 9a) § 281 tr. ř. Zmatek podle čís. 3 § 281 tr. ř. spatřuje v tom, že nalézací soud, nevyhověv námitkám vzneseným při hlavním přelíčení obhájcem proti osobě znalce Ing. Františka H-a, zavínil zmatečnost rozsudku podle cit. zákonného ustanovení. Podle zápisu v protokole o hlavním přelíčení vyžádal si obhájce obžalovaného po přečtení obžaloby slovo, a učinil tento přednes a návrh: »Odmítá podle § 120 tr. ř. znalce Ing. H-a pro předpojatost, kterou odůvodňuje tím, že znalec má konkurenční nesrovnalost s firmou M., která provádí stavbu nemocnice, a že posudek jest nesprávnou citací příslušných předpisů i nesprávným jich výkladem, (to i ono obhájce podrobně rozvádí) zahrocen v neprospěch jen obžalovaného P-ého, ačkoliv jsou dva obžalovaní. Navrhuje, by tento znalec nebyl slyšen«. Po prohlášení obhájce spoluobžalovaného D-a a státního zástupce, kteří neshledávají důležité důvody, jež by nasvědčovaly předpojatosti znalcově, zamítl nalézací soud návrh s odůvodněním, že okolnosti uváděné obhájcem nejsou podle názoru soudu závažnými námitkami, jež má na mysli § 120 tr. ř. — Obhájce obžalovaného P-ého si vyhradil zmateční stížnost. § 120 tr. ř. má dvojí ustano-

vení: v prvé části jedná o vyloučení znalců, předpisuje, že, byl-li přibrán znalec vyloučený, jest celý výkon zmatečný (podle čís. 3 § 281 tr. ř.); v druhé části stanoví, že strany mají právo vytýkati nezpůsobilost nebo podjatost zřízeného znalce, a že soud má přibrati jiné znalce, byly-li v té příčině předneseny závažné námitky a není-li nebezpečí v prodlení. Na tento předpis se nevztahuje sankce zmatečnosti. Písemná zmatečná stížnost sice tvrdí, že obhájce stěžovatelů uplatňoval při hlavním přelíčení výslovně i důvod vyloučení znalce podle ustanovení § 170 čís. 7 tr. ř., a to proto, že prý v posudku podaném v přípravném řízení nesprávně cituje § 6 odst. 2 min. nař. čís. 24/1907, z čehož prý jest souditi, že jako znalec nesprávným způsobem vypovídal; avšak ze zápisu v protokole o hlavním přelíčení jde na jevo, že obhájce jen odmítal znalce, jednak pro předpojatost, jednak pro tvrzenou nezpůsobilost, takže důvod zmatečnosti podle čís. 3 § 281 tr. ř. nepřichází vůbec v úvahu vzhledem k tomu, co bylo řečeno o obsahu § 120 tr. ř. Než, i kdyby bylo pravdivé tvrzení stěžovatelovo, že uplatňoval vyloučení znalce z důvodů § 170 čís. 7 tr. ř., nešlo by ani tu o zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř., ana se tato překážka svědecké přísahy vztahuje na dodatečnou přísahu svědkovu, jenž při předcházejícím výslechu udal podstatné okolnosti, jichž nepravdivost je prokázána, a nelze ji podle její povahy vztahovati na znalce v příčině podaného jím posudku.

Po věcné stránce namítá stěžovatel podle čís. 9a) § 281 tr. ř., že soud posoudil nesprávně otázku objektivního i subjektivního zavinění obžalovaného. Neobstojí prý především názor prvního soudu, že obžalovaný byl povinen zřídit venku ochranné lešení, i když vyzdívání bylo prováděno zevnitř, poněvadž ani stavební řád pro Čechy, ani ministerké nařízení čís. 24/1907 takovou povinnost nestanoví; vyžaduje-li soud, by obžalovaný po případě zřídil nějaké jiné zařízení, by nikdo nespádl nebo nebyl dole zasažen padajícím zdivem, přehlídí prý, že o tuto ochranu bylo postaráno přečnivající římsou a prknem pod překladem okenním. Nezachytila-li padající cihlu ani římsa ani prkno, nemohl prý to obžalovaný předvídati a úraz jest přičísti náhodě; nařízením polírovi zbavil se prý obžalovaný trestní zodpovědnosti, an mohl předpokládati, že polír učiní, čeho třeba, maje 19ti letou zkušenost na stavbách. Tyto námitky neobstojí; přes to, že ani stavební řád pro Čechy, ani min. nař. čís. 24/1907 nemají výslovného předpisu, že při vyzdívání zevnitř («přes ruku») musí býti zřízeno ochranné lešení i na vnější straně stavby, (což připouští znalec i soud), vyplývá povinnost obžalovaného pověřeného vedením a dozorem na stavbě, učiniti potřebná bezpečnostní opatření, by bylo zabráněno úrazu osob při ní zaměstnaných, již z povahy stavby a prací, ohrožujících lidský život. Lze připustiti, že nebylo třeba k tomu účelu zřídit přímo lešení na vnější straně stavby, ale v každém případě mělo býti zabezpečeno místo, kde stál usmrcený J., zaměstnaný u karby přípravou malty, poněvadž toto místo bylo ohroženo padajícím materiálem stavebním, pokud se týče nemělo býti dopuštěno, by dělník pracoval na nechráněném a nebezpečném místě. Obžalovaný, jak soud zjišťuje a jak on sám připouští, ani sám neučinil potřebné a účelné bezpeč-

nostní opatření, ani nedal přímý rozkaz políru D-ovi, by byla zřízena náležitá ochrana nad místem, kde pracoval J., a, dal-li všeobecný příkaz, což soud připouští, nepřesvědčil se, jak byl v takovém případě povinen, zda byl jeho rozkaz proveden čili nic. Že přečnávající římsa a prkno pod oknem nebyly žádným (ne dostatečným) bezpečnostním opatřením, k němuž byl obžalovaný povinen, dokazuje průběh věci a úraz J-ův. Že obžalovaný mohl předvídati, jednak podle přirozených, každému snadno seznatelných následků, jednak podle svého povolání, že nedostatek náležitých bezpečnostních opatření může ohrozit život lidí zaměstnaných na stavbě, zjistil soud výslovně a odůvodnil logicky bezvadně poukazem k tomu, že jde o zkušeného stavebního zaměstnance, že ihned po smrtelném úraze bylo součinností obžalovaného i políra D-a narychlo zřízeno ochranné lešení na místě, kde ho dříve nebylo. Podle rozsudkových zjištění nelze přičítati úraz náhodě ani vině usmrceného, nýbrž nedbalosti stěžovatelově i spoluobžalovaného D-a. Právnímu posouzení otázky zavinení ve směru objektivním i subjektivním nelze vytknouti právní omyl; neodůvodněnou zmatečnou stížnost bylo proto zavrhnouti.

Zmatečnou stížnost obžalovaného Josefa D-a uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 10 — správně 9a) — § 281 tr. ř. Ve směru formálním (čís. 5 § 281 tr. ř.) vytýká rozsudku nedostatek důvodů pro výrok o subjektivní vině obžalovaného. Avšak tato výtky neobstojí, an rozsudek odůvodňuje přesvědčení, že oba obžalovaní mohli postříci a také postřehli »nebezpečnost opomenutí (učiniti náležitá bezpečnostní opatření) pro tělesnou bezpečnost lidí« nejen na základě toho, že jde o zkušeného stavebního zaměstnance, nýbrž i z toho, že, jak prokázáno svědectvím svědků a doznáním samotného D-a, ihned po smrtelném úraze Františka J-y bylo nad místem neštěstí z rozkazu D-ova a za souhlasu obžalovaného P-ého narychlo zřízeno ochranné lešení, a vyslovuje přesvědčení, že obžalovaní »nebezpečnost opomenutí pro tělesnou bezpečnost lidskou« mohli postříci i podle přirozených, každému snadno poznatelných následků, i podle svého povolání. Že je toto rozsudkové odůvodnění nelogické, ani zmatečnou stížnost netvrdí. Nepokládá-li odůvodnění za postačitelné, neprovádí tím po zákonu výtku nedostatku důvodů. Soud výslovně a zřetelně připouští, že spoluobžalovaný P. dal D-ovi aspoň všeobecný příkaz, by zřídil bezpečnostní opatření; není tudíž rozsudek v té příčině nejasný, jak tvrdí zmatečnou stížnost. Obžalovaný D. dozna: výslovně, že řídil jako polír na stavbě veškeré práce zedníků, nařizoval, kde má kdo pracovat a pod., a udal v souhlasu se seznáním P-ého, že byl na stavbě polírem, podřízeným P-ému, který mu dával rozkazy ohledně další práce, že si pak jen přiděloval zedníky a bděl nad tím, by stavba postupovala; nelze tedy shledávati rozpor se spisy, jak vytýká zmatečnou stížnost, praví-li rozsudek, že obžalovaný dozna: , že jako podřízený obžalovaného Rudolfa P-ého řídil veškeré práce zednické na novostavbě nemocnice a dohlížel na ně, poněvadž co do slov i co do smyslu odpovídá tento výrok tomu, co obžalovaný skutečně dozna:. Budiž dodáno, že, i kdyby se činnost obžalovaného D-a byla omezovala na stavbě na pouhý dozor na práce zednické, kdyby tedy nezáležela

v samostatném řízení stavby (což ani rozsudek netvrdí), zodpovídal by trestně za opomenutí ochranných opatření, poněvadž jako zkušený polír s 19tiletou praxí, vedoucí dozor nad prací zedníků, třebaže pod vrchním vedením asistenta P-ého, znal stav věci ohrožující lidský život, a měl i jako polír pověřený dozorem skutečnou moc i možnost učiniti potřebné dispoice, i kdyby mu nebyl dán výslovný příkaz, tím spíše pak, bylo-li mu to nařízeno, třebaže jen všeobecně (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 1733).

Čís. 3956.

Okolnost, že pachatel zapravil celkový peníz, účtovaný mu za zboží, dané mu do komise, až na poměrně nepatrný zbytek, ukládá soudu, by otázku trestného zavinění zkoumal hlavně po stránce subjektivní zvlášť pečlivě a by zjistil způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost, že si byl pachatel vědom hmotné protiprávnosti svého jednání.

Předmětem zpronevěry může býti jen výtěžek za zboží, jehož bylo v souzeném případě skutečně docíleno.

(Rozh. ze dne 7. října 1930, Zm I 716/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 23. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost dovozuje, že hledíc k obhajobě obžalovaného, podle níž dluhuje firmě Otto S. ještě 2.254 Kč, an pro špatné obchody platiti nemohl, měl soud první stolice zjistiti, zda tyto peníze, jež obžalovaný firmě neodevzdal, chybí právě jen následkem toho, že obžalovaný prodával zboží, do komise mu dané, podle dalšího svého tvrzení pod cenou. Zmateční stížnost je zásadně v právu, přes to, že obžalovaný tyto skutečnosti podle protokolů o jeho výslechu nikdy netvrdil. Jest předeslati, že skutkovou podstatu zločinu zpronevěry spatřuje rozsudek podle výroku v tom, že obžalovaný, prodáv věci v hodnotě 2.254 Kč, Ottou S-ým mu do komise dané, výtěžek za ně mu neodevzdal, nýbrž si jej ponechal a utratil, kdežto z podrobných zjištění rozhodovacích důvodů vychází najevo, že S. dal obžalovanému do komise zboží v úhrnné hodnotě 22.000 Kč, že dne 29. srpna 1926 uzavřel s ním písemné ujednání, podle něhož se obžalovaný zavázal, že bude tehdejší nedoplatek 3.854 Kč spláceti v měsíčních lhůtách a že ve lhůtách skutečně zaplatil 1.600 Kč, nehledíc ani k 110 Kč, které zaplatil podle rozsudkového zjištění ještě po trestním oznámení. Již tato zjištění, z nichž je patrné, že obžalovaný